

Vladivojna La Chia: V hudbě jsem sama svým pánem, nedokonalosti mohou obohacovat

moravskoslezsky.denik.cz, 18. 4. 2020

/ROZHOVOR, FOTOGALERIE/ Vladivojnu La Chiu jsem poprvé potkala ve chvíli, kdy jsme byly domluveny na rozhovor, přičemž dopravní okolnosti tenkrát posunuly plánovaný čas na mnohem pozdější hodinu. I dvou hodin navíc jsem však tenkrát nelitovala. Přesvědčily mě o tom, že tato dáma má co říct, přestože někdy může na lidi při prvním dojmu působit jako neřízená střela, což i sama potvrzuje.

Kliknutím zvětšíte

18 fotografií v galerii ›

Zpěvačka a skladatelka Vladivojna La Chia | Foto: Archiv umělkyně

Ostravská rodačka, momentálně žijící v Praze, sama sebe popisuje jako osobu, která má v hudbě silnou potřebu sebevyjádření, ale zároveň také potřebu jakéhosi klidu, až tajemného zenového ticha, jež lze nalézt i na místech, jako jsou hřbitovy. Věřím tomu, že inspirativní, ačkoli někdy možná lehce netypické myšlenky, budou pokračovat i v následujících řádcích.

Začínala jste na punku, postupně se však vaše tvorba vykryštovala ve velmi promyšlenou hudbu, která se nedá přesně identifikovat, avšak velmi inklinuje i k vašemu dalšímu uplatnění – scénické hudbě. Jak se to všechno vlastně stalo?

Nejdříve jsem jen zpívala a psala texty a básničky. Postupně jsem však u sebe začala objevovat schopnost a ohromnou touhu ke skládání a aranžování. A pochopila jsem, že jsem možná daleko zajímavější skladatel než interpret. Takže když se objevila první nabídka složit hudbu k filmu, cítila jsem se jako ryba ve vodě. Nesmírně přirozeně, lehce a hlavně šťastně.

Jaká byla vaše mladá léta v Ostravě? Znamenalo tenkrát „něco“, když jste zpívala v kapelách jako Banana nebo Kočičí čiči? Nebo jste to brala jako součást sebe a potřeby sebevyjádření?

Do babské kapely Kočičí čiči jsem nastoupila, když mi bylo 16 let. Byl tam tehdy jasný koncept a producerský záměr, do kterého jsem zapadla svým naturelem, ale bohužel jsem byla neřízená střela, která byla o deset let mladší než ostatní holky a velmi těžko se se mnou pracovalo. Musela jsem skončit, jinak by mě vyrazili ze školy. Snažila jsem se holky ve všem dohnat. Píla jsem, neustále jsem kouřila trávu a chodila za školu.

Bananu jsme s kluky založili společně a stěžejní pro celou kapelu bylo setkání s Alešem Bajgerem, který byl naším producentem, manažerem a zvukařem. Má potřeba k jakémusi sebevyjádření byla ale silná v obou kapelách.

Oproti původní tvorbě, o které jsme se bavily, je vaše nynější hudba opravdu mnohem jemnější, promyšlenejší a produkčně vyumělkovaná. Cítíte i vy na sobě, že se vaše osobnost vyvinula tímto směrem?

Nevím, jestli je moje hudba produkčně vyumělkovaná, protože jsem sama svým pánem, tím pádem i producentem, takže bych spíš naopak řekla, že je v mnoha ohledech až neohrabaná. Nechávám venku hodně chyb, které by jiní producenti maskovali. Jenže mně nedokonalosti nevadí. To, že jsem jemnější hlavně na deskách, je pravda, a do jisté míry za to může fakt, že hodně věcí prostě vzniká doma - a doma nekřičím. Doma jsem ve svém bezpečném hnízdě a mám tendenci být tišší.

S novou deskou jsem šla ale do studia, protože jsem potřebovala změnu a toužila desku nahrát s velkou kapelou. Takže moje nové album, které vyjde na konci dubna, bude znít tak, jak zním s kapelou koncertně. Oproti ostatním deskám, které jsem si z velké míry nahrávala sama a pak se musely upravovat pro koncertování s děčkama, je to docela posun.

Myslíte si, že vaše nové EP s názvem Hrdinům naší doby bude přístupné i širší veřejnosti?

Fíha, no to nevím. Já si o svých předchozích deskách, jako Tajemství Lotopu, (S)prostěradel a Bohém myslela, že je tam spousta písniček, které by mohla hrát i rádia, ale evidentně jsem hodně mimo ve svých odhadech. Mám tendenci říct na vaši otázku, jasně že jo, protože si to skutečně myslím.

Jakou hudbu posloucháte v soukromí? Nebo jste také vzhledem k povolání zastáncem názoru, že nejlepší hudba je ticho?

Přesně ta druhá varianta. Jsem člověk, který potřebuje regeneraci v tichu. Když si pouštím hudbu, tak je to většinou k vaření, a nebo si chci prostě doma užít nějakou desku a pustím si v obýváku vinyl, který si poslechnu celý z obou stran.

Je těžké být ostravskou patriotkou, která se sem navíc neustále vrací, v Praze? Je určitý „pragocentrismus“ zažitý v povahách tamních lidí?

Lidé mě mají s Ostravou spojenou automaticky a dost lidí z branže vůbec netuší, že bydlím už deset let v Praze. Abych mohla ale patriotkou být, musela jsem z Ostravy odejít. Má na mě devastující vliv, přesto ji nadevše miluji a vracím se do ní často a ráda. Jsou místa, která navštěvuji opakovaně, protože mi dodávají sílu a inspiraci.

Která místa to jsou?

To bych ráda ponechala jako své tajemství.

Máte nyní, v období koronavirové pandemie, silnější potřebu se právě k ní umělecky vyjádřit, jak to už uskutečnila celá řada dalších umělců?

Každý umělec reaguje na to, co se kolem něj děje. No a pokud je středem vašeho života karanténa a pandemie, tak je to nesmírně zajímavé. Na jedné straně jste strašně omezení tím, že nikam moc nemůžete, tak nemáte z čeho inspiraci brát, na druhé straně tahle situace sama o sobě inspirativní je i ve své monotematicnosti. Žijeme sci-fi a já si to něčím dokonce i užívám, že to není ve filmu, ale je to opravdu reálné. Já jsem v době karantény udělala několik grafických koláží a rádiový pořad spolu s hostem Evou Turnovou, pak jsme si s kytaristou Petrem Uvirou posílali drobné stopy a vznikla téměř dvacetiminutová elektronická skladba, která je docela znepokojivá. Hodně jsem také hrála doma na kytaru a psala drobné texty. Takže nejsem rezignovaná.

Galerie

18 fotografií v galerii ›

Co říkáte na live streamování hudby po internetu? Má tato věc skutečně tak kýžený efekt, jak to na první pohled vypadá?

Je zde několik důležitých rovin. Podle mě stream nikdy nemůže přenést atmosféru z klubu. Mě samotnou oslovilo několik streamových serverů, ale docela jsem se váhala, protože mám k tomu fenoménu skutečně komplikovaný vztah. Navíc mě ponižuje představa, že by mi měl někdo házet něco do klobouku. Na druhou stranu, nemůžu po lidech chtít fixní vstupné jako do klubu, když jim jen těžko tu atmosféru přenesu skrze internet. Jenže hraní mi prostě chybí. Potřebuji být

v kondici. Je to jak u vrcholového sportu. Koncerty vás utužují, zpevňují. Není to jen o penězích a silném prožitku, je to o jakési vnitřní formě a stabilitě. Těžko se to vysvětluje.

A konečně stanovisko bylo, že přece jen někde takto zahrajete?

Rozhodla jsem se nakonec vystoupit po Velikonocích v jazz klubu U staré paní, kde je podle mě ze všech streamů momentálně nejhezčí zvuk a tím, že to je v malém klubu, se tak ocitnu v přirozenějším prostředí pro takové hraní, než kdybych byla v nějakém provizorním studiu. Ale protože to je také nastaveno na dobrovolné příspěvky, tak vše, co se vybere, půjde na nadaci Život 90, což je organizace, která pomáhá seniorům v každodenním životě. S tím velmi souzním. Kdo bude chtít podpořit mě, tak ať si koupí desku, tričko a nebo přijde na můj koncert za normální vstupné, až to zase bude možné. Beru stream také jako výzvu, zkrátka vyzkoušet si tento formát.

Zeptám se opět k aktuální situaci – přemýšlela jste, že byste ve svém postavení mohla ovlivnit určitou část davu nějakým pozitivním směrem?

Já jsem sice pozitivní člověk, ale zároveň jsem pesimista a skeptik. Já věci vidím dost tvrdě a tím, že nemám zábrany je říkat veřejně, z mých úst často padají maličké atomovky. Pokud chcete pohládit, je lepší sledovat statusy někoho jiného.

Už se vám někdy tento přístup nějak vymstil?

Určitě ano. Teď mě nic konkrétního nenapadá, ale věřím, že je dost lidí, které štvu tím, jaká jsem. Na druhou stranu jsou pak aspoň mile překvapení z osobního setkání. Já vždycky měla raději cestu nejdříve pořádně vyděsit a pak pohládit.

Do časopisu Vlasta občas přispíváte svými fejetony. Z jakých svých zážitků a zkušeností čerpáte a podle čeho je vybíráte?

Ze života, z toho, jak umí být život hravý a zábavný, no ale protože teď moc zábavný není, tak jsem se odmlčela. Poslední fejeton byl totiž dosti za hranou, ale naštěstí má Vlasta skvělou šéfredaktorku, která ví, co pustit a co ne.

Mohu se zeptat, o čem ten fejeton byl, když byl podle vás i redakce za hranou?

O přístupu ke koronaviru. O tom vyvolávání strachu v lidech. Nicméně jsem to psala ještě před karanténou a dost to celé zlehčovala. Neodhadla jsem situaci.

Přemýšlela jste někdy i o tom, že byste se textové tvorbě věnovala více?

Já se věnuji textové tvorbě hodně. Sice jsem teď několik let zhudebňovala básně Anny Barkovové, ale vedle toho jsem napsala zhruba patnáct nových písní, které na textech stojí. Píši i povídky a drobné bajky.

A myslíte si také, jako mnozí jiní, že psaná forma a důraz na ni pomalu umírá?

No, to je těžká otázka. V masové popkultuře asi ano, ale v té okrajové nikoli. Když si čtu texty některých mainstreamových kapel, připadám si jak v neznámkově vidění. Na druhou stranu, dnes oslavujeme hity z 60. let a písničky, ve kterých se zpívalo třeba „Hej pane zající, knír na vás mající“. Dnes je to rozkošné, ale tenkrát se museli někteří lidé skutečně propadat při poslechu studem. Takové Šrouby a matice od Mandrage budou třeba taky za takových třicet, čtyřicet let rozkošné.

Jste vystudovaná výtvarnice, absolvovala jste Fakultu umění v Ostravě. Tím pádem pro vás asi není těžké pracovat s vizuální stránkou své hudby. Děje se tak?

Ano, věnuji se nyní hodně kolážím. Nicméně cover desky vychází z videoprojekcí, které pro recitál 8 hlav šílenství, na kterém ty písničky zpíváš, dělal Honza Cechl. Nové EP Hrdinům naší doby je tedy s tímto recitálem propojeno, a tak mi přišlo logické, aby i vizuál k desce vycházel od Honzy, když se mu navíc tak povedl. Ale těším se, až si zase budu dělat svoje vizuály kompletně. Moc mě to baví. Teď dělám hlavně ilustrace na svá trička.

Malujete si někdy jen tak sama pro své potěšení, nebo to berete jako součást a bonus ke své práci?

Beru to jako součást a bonus ke své práci. Potěšení je až druhořadé.

V projektu Vladivojsko jste spolupracovala s velmi mladými muzikanty. Jaké to bylo? Byl jejich raný věk spíše přítěží nebo naopak inspirací?

Jejich věk byl, co se týče inspirace a nápadů, doslova božský. Navíc byli otevření a krásně se s nimi pracovalo, byli velmi tvární. Takové továrničky nápadů a energie. Nevýhodou toho věku je, že si ničeho moc nevážíte a všechno berete jako samozřejmost. Občas si ale říkám, že jsem byla moc tvrdá a urputná. Celkově to ale vnímám jako velké dobrodružství a jsem moc ráda, že jsem kluky potkala a mohla tohle zažít.

Nezpomněla jste si v tu chvíli na obraz sebe samotné, když jste byla v jejich věku?

Ano, a hlavně jsem si vzpomněla na to, že nic se nedá urychlit. K mládí patří destrukce a přelétavost. Tam, kde jsem já spěchala, protože jsem už na některé věci zkrátka neměla čas, oni potřebovali času více, a tam, kde oni chtěli fičēt, jsem zase já tahala za brzdu. Nicméně jsem si s nimi prošla tím krásným kolečkem hraní za trojku v klubu pro deset lidí, aby se kapela sešla. Vůbec toho nelituji, protože nakonec jsem si tyhle akce možná užívala víc než kluci.

Vy máte ráda hřbitovy, motivy smrti a vůbec celkově černý humor, který může na některé působit extravagantně. Považujete sama sebe za takovou?

Vlastně je mi to už jedno. Já se za extravagantní nepovažuji, ale jestli mě ostatní za extravagantní považují, tak k tomu pravděpodobně mají nějaký důvod.

Myslíte, že byste ten důvod dokázala definovat?

Dělám hodně stylů hudby. Jeden den mě můžete vidět se válet na pódiu s parťákem Freddyho Kruegera a řvát texty typu „Jsi moje pokornáááá kůůůžičkáááá“ a další den s kytarou u tklivé písničky „Obejmi mě, když se začne stmívat“. No a pak vytáhnu svou bajku Mrdánky v lese a lidé po sobě začínají pokukovat.

Může být hřbitov i pozitivním místem, kde člověk konečně najde ticho a klid, myslím tím i během svého života, například lidi, kteří tato místa vyhledávají?

Přesně tak ho vnímám já. Hřbitovy, obzvláště ty vesnické a staré židovské, jsou velmi tichá a atmosférická místa, kde je radost chvíli pobýt.

Přemýšlíte ještě stále o tom, že byste se někdy vrátila do Ostravy? Pokud ano, jakou její část máte nejraději?

Na stáří možná ano, a nejraději mám Přívoz, Marjánky a jejich okolí, místa kolem Odry a Ostravice, Martinov, staré Vítkovice, starou Porubu. Zbožňuji industriální krajinu. Třeba chemickou osadu a okolí.

Když už vám ve vašem plném programu zbude nějaký volný čas, jak nejraději ho trávíte?

Já jsem hrozně ráda sama v lese nebo někde v přírodě či na neznámém místě. Jdu tam, kam mě vede intuice a často to jsou nezapomenutelné okamžiky.

Co je pro umělkyni, jako jste vy, tou největší celoživotní inspirací?

Na to se mi těžko odpovídá, protože to je asi všechno. Někdy mě inspiruje úplná blbost. V obecné rovině prostě jen potřebuji mít pořád otevřené oči, nos i uši.

Vizitka:

Vladivojna La Chia (*1983), vlastním jménem Klára Kozielová, se narodila v Ostravě, kde velice záhy započala svou hudební kariéru. V rámci působení v punkových kapelách se objevily výraznější počiny se seskupením Kočičí čiči nebo Banana, kde Vladivojna sázela především na kontroverzní jevištní exhibici. Během své kariéry se přetransformovala především ve skladatelku a textařku, notně se věnuje scénické hudbě a píše také vlastní krátké literární texty. Vzhledem ke svému vystudovanému oboru na Fakultě umění Ostravské univerzity, často zasahuje do své tvorby i vizuálně a vytváří tak komplexní koncepci jejího umění. Posledních pět let se věnuje převážně zhudebňování básní Anny Alexandrovny Barkovové, o níž vznikl i film 8 hlav šílenství, na kterém se podílela. Na stejnojmenný recitál nyní navazuje i aktuálně vycházející EP Hrdinům naší doby, které tento příběh uzavírá.

Tento článek jste si mohli přečíst díky předplatnému Deník Klubu

Autor: Gabriela Stašová

Zpěvačka a skladatelka Vladivojna La Chia

Zdroj: Archiv umělkyně

Vladivojna La Chia na jednom ze svých recitálů

Koncertní foto Vladivojny La Chia

Momentka z koncertní show

Tým hudebníků a umělců podílejících se na EP Hrdinům naší doby. Vladivojna La Chia v popředí

Foto z koncertů

Vladivojna La Chia s kapelou

Z recitálu 8 hlav šílenství

Z recitálu 8 hlav šílenství

Vladivojna La Chia v akci

Vladivojna La Chia v triku s vlastním návrhem

Grafika doprovázející Vladivojnin vizuální styl

Autor: Gabriela Stašová

Zdroj: https://moravskoslezsky.denik.cz/kultura_region/vladivojna-la-chia-rozhovor-hudba-ostrava-umeni-deska-2020.html